

MARIE REJFOVÁ

JAKO VEŠ V KOŽICHU

JAKO VEŠ V KOŽICHU

JAKO VEŠ

MARIE REJFOVÁ

V KOŽICHU

Mystery Press

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2022

Cover © Daniel Špaček, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-354-4 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ
JAKO VEŠ V KOŽICHU**

Ebookové novelky

**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Připravujeme

KDO MÁ POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY

JEDNA

/ Pondělí 17. 12.

1

„Vy se celá klepete, panímámo,“ pronesl zvučným hlasem vousatý muž v kožichu a s korunou na holé hlavě.

„Ale!“ Kyprá venkovanka praštila o zem proutěným košíkem a kývla dvojitou bradou k jesličkám. „Čert mohl tušit, že se ta její těžká hodinka tak protáhne! Hospodu mám plnou lidí.“

„Nerouhej se, smrtelnice!“ protančil kolem nich anděl v bílých šatech, skrz které prosvítala podprsenka. Vše se dělo za dramatické klavírní improvizace. Zvuky se linuly z nástroje umístěného vpravo pod jevištěm.

Marie jeho slova podtrhla hlasitým úpěním.

Vedle ní klečel Josef a s výrazem *mě se to vlastně ani tak netýká* hypnotizoval anděla.

„Už?“ ožil Melichar.

„Ne,“ zkazila mu radost Marie.

„Hvězdo betlémská,“ sepjál ruce k vyřezávané kometě na špičce jesliček. Hudba se změnila v řetězec tklivých tónů.

„Neboj se, velkomožnej pane Melichare,“ drkla do něj loktem hospodská. „Já rodila celej den. Ale pěkně v teple, a ne v takový morně nekřesťanský.“

Anděl kolem nich udělal další smyčku. „Říkáš si o hněv našeho Pána!“ Štíhlé ruce v sněhobílých saténových rukavičkách vystřelily k pomyslným nebesům.

Naříkavé zvuky vystřídalo podroušené staccato.

Anděl vrhl výhrůžný pohled ke klavíru a urovnal si levé křídlo, jež se mu svezlo po předloktí.

Vousatý muž s korunou si sedl na polystyrenovou imitaci pařezu na pravé straně jeviště. Stál vedle dřevěné kulisy, na níž byl namalovaný černoch ve fialovém hávu a zeleném turbanu. Kus pláště nebyl dokončený, podobně jako střevíc selky, která v extatickém vytržení klečela vedle něj. Dojem zimní krajiny dotvářel sníh a noční obloha s bledým měsícem. Nejvyšší část obrazu se ztrácela ve tmě jedno-
duchého provaziště. Z boku stálo dvoumetrové lešení ověšené hadry, pod ním trůnily plechovky špinavé od barev, kýbl s namočenými štěti a Josefína. Sledovala zčásti hru a zčásti starého klavíristu, který dokázal podat podivuhodně disharmonický výkon i s roztomilou opičkou.

„Ty to vidíš, Baltazare,“ povzdechl si Melichar dvojrozměrnému kolegovi. „Meškáme tu už celý Boží den a celou Boží noc s dary pro nového Mesiáše, kajeme se, dumáme, modlíme se, a – nic.“

„Kde máte třetího?“ přitočila se k němu hospodská.

„Kdo ví, kde zas šaškuje,“ rozmáchl se Melichar, přičemž se mu podařilo praštit do kulisy.

Josefína zvedla oči ke karabinám, jimiž byla dřevěná deska připevněná k lanu nataženému ve skoro čtyřmetrové výšce nad hlediš-
tům.

„Klid, děvenko,“ houkl od klavíru starý muž, a zatímco jeho levice vykouzlila děsivý akord, pravice setřela kapičku u červeného nosu. „Drží to fest.“

„Vy jste rozený optimista, pane Jiříčko,“ usmála se na něj, ale myslala si své. Sál v Prubířské ulici, kde právě probíhala zkouška amatérského souboru *Kolík*, měl dávno odslouženo. K jeho chátrání přispěl nový kulturní dům, kvůli kterému se na starý „pionýrák“ pomalu zapomínalo. Jedinou devizou byla poloha prvorepublikové budovy nedaleko náměstí a byt, který zabíral celé její patro. Nehledě na půdní prostory, kde by se dalo sušit prádlo snad pro polovinu Brodu.

„Anděli!“ zvedl se Josef z kolenou. „Tak kdy?!“

Anděl pohodil zlatými kudrnami. „Buď trpělivý, člověče! Neče-káš na vlak, ale na příchod našeho Spasitele!“

Chvíli to vypadalo, že Josef pleskne anděla po zadku.

Marie na to zareagovala další sérií kontrakcí.

Melichar ožil. Vpochodoval do jesliček. „Šmarjápano, už?“

„Ne!“ vyštěkla dotázaná.

„Tak co?“ připojila se k němu hospodská.

Melichar vytlačil zvědavou venkovanku dřív, než Marie stihla říct to nepatřičné slovo.

Zaznělo několik stejně nepatřičně nesourodých tónů a anděl v ladné otočce zakoulel pomněnkovýma očima.

„Přituhuje,“ zachumlal se Melichar do kožichu, přestože se mu na holé hlavě zrcadlil pot. „Ale to nevadí, na poušti je v noci ještě větší sibérie – nekřesťanská.“ Mrkl na anděla.

Boží posel reagoval výstavním skokem na druhou stranu jeviště, špičky napjaté až běda, prstíky v bílém saténu zapíchnuté do nebe.

„No jo,“ přikývla hospodská. Sedla si na pařez a přitáhla si košík blíž k sobě. „Pojďte, mám tu něco na chuť.“

„A není to pro...“ ohlédl se k jesličkám. „Rodičce... do kouta, jak se říká...“

Přikývla a podala mu jitrnici s kusem chleba. „V sobotu jsme zabíjeli, koštněte, velkomožnej pane.“

Přičichl. „Voní...“ Čichl si znova. „Voní... jako myrha, co jsme tady s Baltazarem přivezli.“ Natáhl ruku s jitrnicí k černochovi na kulisě, ale jelikož se nedočkal odezvy, pokrčil rameny a do té dobroty se zakouzl.

„Bať,“ usmála se pyšně. „Vepř to byl výstavní.“

Mocně přežvykoval. „Víte, panímámo,“ polkl, „u nás v Persii tohle nemáme. A to mi přijde jako chyba. Uvidím, co na to Kašpar, až dorazí, ale mohlo by se to docela ujmout.“

„Jezte, jezte,“ zahlaholila s pohledem upřeným do zákulisí. „Blíží se honorace. Ať vidí, měščka, jak se máme dobře!“

Okamžik se nic nedělo.

„Ať vidí, měščka, jak se máme na vsi dobře!“

Nic.

Melichar vstal a obrátil se k ostatním na jevišti: „Kde je, herdek filek, Zlata?!“

„Nejspíš se někde zapomněla,“ protáhl Josef se šibalským výrazem. „Má toho hodně, ta naše Zlatuška.“

Marie se ztěžka posadila a natáhla k němu ruce, aby jí pomohl vstát. „Prosím tě, Lubo.“

Chytil ji za zápěstí a zapřel se patami o podlahu. „Vážíš snad tunu, ženo moje, Boženo.“

Zatvářila se ublíženě.

„To je potřetí, co přišla pozdě na zkoušku.“ Hospodská urvala zbytek jitrnice Melicharovi od úst.

„Co děláš?!“ ohradil se.

„Ohřeju ti ji doma k večeři,“ řekla. „A na příště sežeň atrapu. Kdo to má pořád kupovat.“

„Tak snad jsme při penězích, tatíčku, mamičko,“ objal je ze zadu Josef.

„To víš, že jo, zeťáčku náš,“ řekl kysele František Štětínáč a svlékl si Melicharův kožich, čímž současně unikl z Lubova sevření.

Jeňže cestu mu zatarasil anděl. „Měl bys Zlatě domluvit, Štětínáči,“ dal si ruce v bok. „Morálce souboru to neposlouží.“

„Sprav si perutě,“ houkl Štětínáč.

Luba se zaculil. „Nerozcíluj se, Irenko,“ zatahal anděla za polámané křídlo. „Morálka je to poslední, co tu panuje.“

„Možná tak v tvém případě,“ sundala si paruku. Skutečné vlasy měla skoro stejně blond, tudíž Josefína nechápala, proč tu hučku na představení vůbec nosí. Ale asi to patřilo k jejímu divadelnímu nadšení. A nadšená šestatřicetiletá Irenka Kociánová, učitelka tance na základní umělecké škole, rozhodně byla. Zvláště v loňském roce, kdy nepokrytě nadbíhala komisaři Tvrdíkovi. Ale to už jí Josefína odpustila. Dokonce i její bezvadnou drobnou figuru, hezkou tvář a jemné způsoby.

Stejně zapálený pro divadlo byl vedoucí souboru, autor, herec, režisér a majitel truhlářství František Štětínáč. S manželkou Zdenou a dcerou Boženou založili *Kolik*. Počet členů souboru se neustále měnil, podle toho, jaká byla ve městě společenská poptávka po kultuře. Bohužel od loňského roku nikdo po prknech, na kterých se dá velice snadno ztrapnit, neprahl, a tak se ansámbl smrškl na rodinu Štětínáčovu, jejich zetě Lubu Hovorku, éterickou Irenku Kociánovou, excentrickou Zlatu Zichovou a klavírního vysloužilce a příležitostného opilce v důchodu Oskara Jiříčku. N narozené dítě Boženky Štětínáčové – Hovorkové a Josefínu v to nepočítaje. Ti se k chystané vánoční taškařici *Čekání na Ježíška* přichomýtli na základě konání druhých. V Josefínině případě šlo o složitě propracovaný nátlak Zdeny Štětínáčové, v případě mrňouse Hovorky o splynutí pohlavních buněk. A jak šel čas, Josefína postupně došla k závěru, že by se raději cákala v plodové vodě než v terpentýnu.

„Moc se omlouvám!“

Zvedla zrak ke vchodu.

Uličkou mezi prázdnými židlemi kráčela Zlata Zichová. Rozzářená, zabalená v kožíšku, s elegantní kožešinou čepicí a rukávníkem zavěšeným na krku.

Oskar Jiříčka zaostřil zakalený zrak. „Kočka.“

„Ale jděte,“ zapýřila se příchozí a shodila kožešinou garderobu na klavír. Na konečcích chlupů roztálo pár posledních sněhových vloček.

„Tak králík,“ tipl si.

„Stříbrná liška,“ neztratila glanc. „Začneme?“ vystoupala po schůdcích a zavlnila boky na jevišti.

„Nemáš kostým,“ poznamenal Štětinač.

„Musím?“ urovnala si lem upnutého roláku a prohrábla husté, mahagonově nabarvené vlasy s jedním rudým pruhem v ofině.

„Zase další zdržování,“ řekla Zdena Štětinačová. „Hraj takhle. Jestli se nepřerazíš v těch štanglích...“ kývla na její podpatky.

„Nevydržela bych v nich ani minutu,“ přidala se k matce Boženka. Rukama si podpírala kříž a z jejího ztrápeného výrazu bylo Josefině jasné, že ji osmiměsíční náklad štěstí pořádně zmáhá.

Zlata se zatočila kolem své osy. „Bez obav.“

„Ještě holubičku,“ sepjal ruce v prosebném gestu Luba.

„Klíďo píďo,“ zachichotala se Zlata a šla do hlubokého předklo-nu. Zvednutá noha ukázala, co bylo pod sukní.

„Jakápak liška,“ zašeptal Jiříčka Josefině. „Bobr to je.“

Vyprskla smíchy.

„Tak abychom pokračovali,“ odvrátil se v rozpacích Štětinač. Musel vidět výsledek Zlatiny ekvilibristiky z toho nejlepšího úhlu.

Štětinačová Zlatu pleskla přes lýtko. „Blíží se honorace! Ať vidí, měščka, jak se máme dobře!“

2

„Dobrý den.“

„Co zas!“ zařval Štětináč.

Bojovný výraz Zdeny Štětináčové se ve zlomku okamžiku změnil. „Paní starostko!“ rozzářila se a přidusala ke schůdkům přistavným k jevišti. „To je mi ale návštěva!“

Dáma v hnědém kabátu kývla k Josefíně. „Nerada ruším, ale přišla jsem za sestrou.“

Josefína si povzdechla. Miroslavina přítomnost nevěstila nic dobrého. Jako u jezdců z Apokalypsy si mohla vybrat Mor, Hladomor, Válku nebo Smrt. Možná hladomor, alespoň by krapítek zhubla, napadlo ji.

Protáhla se pod lešením a seskočila do hlediště. Ze sestřiny kamenné tváře se nedalo nic vyčíst. Mohlo jít o cokoliv. Od nezamčené branky u vily po výbuch plynu.

Štětináč popuzeně vytáhl hodinky z pláště. „No to je paráda.“

„Ale Štětináči,“ vrhla přes rameno káravý pohled Štětináčová a popadla ruku Miroslavy Dostálové. „Musíte manžela omluvit. On je František vždycky před premiérou nervózní. To je krása, že jste se na nás zašla podívat.“

„Přišla jsem za sestrou,“ zopakovala jí Miroslava.

„Pořídili jsme nové kostýmy,“ táhla svou oběť k manželovi Štětináčová. „A rekvizity. Vid', Františku? Chceme vám poděkovat.“

„V šatně kape kohoutek,“ zavrčel Štětináč. „Půjdu to zkontrolovat.“ Zamířil do zákulisí.

„Tak to se stihnu převléct,“ pokrčila rameny Zlata a vydala se za ním.

„Odskočím si,“ svésila křídla Irenka. „Takhle se umění dělat nedá.“

„E...“ otevřela pusou Štětináčová.

Josefína zahlédla všechny její současné i potenciální plomby. „Ahoj,“ pozdravila sestru. „Děje se něco?“

„Dovolíte?“ vysmekla se Štětináčové Miroslava. „Bude to chvílička.“

Josefíně zatrnulo. Tyhle chvíličky znala. Většinou po nich otvírala rulandské šedé. Ukázala na opuštěný bar u zdi pár metrů od piana. Za ním pokračovala chodba, kde se nacházela toaleta a kde ústilo schodiště do patra a další úzké do sklepa. Vysoukaly se na stoličky na jeho konci, zády k chodbě a k panu Jiříčkovi, který vrhal posmutnělé pohledy na vyklizené police a opuštěné sklenky. Přes pípu byla přehozená utěrka a jen několik prázdných lahví alkoholu svědčilo o lepších časech tohoto místa.

„Sníh pohrabu, až přijdu,“ zkusila štěstí Josefína. „Nebo ať máknou kluci.“ Nebylo od věci občas poukázat na adolescentní synovce, jejichž hlavním cílem bylo nacházet se doma co nejméně.

Miroslava zvedla obočí. „Jde o něco jiného.“

„Aha.“

„Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys nemohla víc přispívat na domácnost.“

Josefína překvapeně zamrkala. Co se před čtyřmi lety přestěhovala k sestře do Brodu, dávala jí částku, která příliš nezkrátila Josefínin učitelský plat. Zvykla si na to, proto ji Miroslavina žádost vyvedla z konceptu.

„Ceny energií rostou,“ řekla Miroslava. „A kluci půjdou za dva roky na vysokou školu. Samozřejmě že máme něco našetřeno, ale říkali jsme si s Karlem, že bys mohla přispívat víc.“

„S Karlem. Jasně.“ Josefině bylo naprosto jasné, z čí iniciativy takhle novinka přišla. Co se týkalo záležitostí rodiny Dostálových, držel se její švagr v závěsu své ženy. „Kolik?“

Miroslava vytáhla z kabelky kalkulačku. „Vyjdu-li z ceny bytu, kterou by měl dnes na trhu v téhle lokalitě, procento k výpočtu –“

„Prosím tě, Mirko, kolik?“

„Osm tisíc by bylo optimálních,“ řekla.

Josefína na ni zůstala hledět s otevřenou pusou.

„Vila potřebuje novou omítku a budou se dělat odpady,“ pravi-la Miroslava věčně. „Karlovi se v práci nedaří jako dřív a já to sama neutáhnu.“

„Jsi starostka,“ probrala se Josefína.

„Ale ne Rothschild.“

„Moc mi toho nezbude.“

„Můžeš prodat nějaké obrazy,“ opáčila Miroslava.

„Nemám na malování čas,“ odvětila Josefína dotčeně. Nebyla to tak úplně pravda, ale copak může za to, že ji od loňského léta nic kloudného nenapadlo?

„Držíš si psa, krmíš kocoura od sousedů,“ vyjmenovávala Miro-slava její prohřešky proti běžnému chodu věcí. „Nehospodaříš s pe-nězi. Nekoukáš na ceny. Nespoříš.“

„Asi začnu,“ ušklíbala se Josefína. „Na pohřeb.“ Akorát není jistý, čím, pomyslela si.

„Nebud' cynická, Josefíno.“

„Mohli bychom konečně pokračovat ve zkoušce?“ rozezněl se prostorem Štětínáčův hlas.

„Nemáš korunu,“ řekla jeho žena.

Josefína pohlédla k jevišti. Melichar vypadal říčně.

„Měl jsi říct, tatíčku,“ zahlaholil Luba. „Šel bych ti pomoci seš-terovat ten kohoutek.“ Rozvaloval se v jesličkách na slavníku, nehledě na Boženčiny náznaky, že by si také ráda sedla.

„Nebylo třeba,“ odsekl Štětináč. „A hod' tam barvu. Máš to úplně bez výrazu. Marie rodí, a ty čumíš po andělech.“

„Když on má tak hezký lejtka.“

„Teda Lubánku,“ ozvala se Boženka s výčitkou v hlase.

„Však ty máš zase jiný kvality, miláčku,“ pronesl chlácholivě.

„Akorát nejsou vidět.“

Boženka se odvrátila.

Štětináčovi pohlédli na dceru a pak na sebe. Kdyby měl jeden z nich po ruce vidle a kdyby bylo ublížení na zdraví legální, tak by to jejich zeť zcela určitě schytral.

„Nad čím dumáš?“ drkla do Josefíny Miroslava.

„Přemyslím, jestli jsi byla kolenovrt odmalička, nebo to přišlo až s věkem,“ odvětila Josefína a slezla z barové židle.

„Začneme!“ zařval Štětináč. „Zlato! Ireno!“

„Nechápu, proč jsi uražená,“ řekla Miroslava. „Zase takový problém v celé záležitosti nevidím.“

„Že sis to nenechala na doma,“ ušklíbila se Josefína. „V práci sis všechno pěkně spočítala – a šupem za mnou říct si o penízky.“

„Mám to při cestě,“ opáčila sestra.

Až nyní na její tváři spatřila Josefína hlubší emoce. Považovala to za úspěch a chystala se útočit dál. Sestrina chladnokrevnost ji dráždila odjakživa, ale málokdy se jí povedlo vyvést Miroslavu z konceptu. Osvědčení byli šneci ve školní tašce a pulci v limonádě, jenže to se teď nedalo dost dobře zopakovat – vzhledem k ročnímu období.

„Jsem připravená!“ zjevila se na jevišti Zlata Zichová v kostýmu panské dámy.

„Co ti tak trvalo?“ zamračila se Zdena Štětináčová.

„Zkus si zavázat šněrovačku bez cizí pomoci.“ Zlata si přes ramena přehodila vyšíváný šátek. „A František se styděl,“ zaculila se na Štětináče.

„Mohla jsi říct Ireně,“ zavrčel.

„Nebo mně.“ Oskar Jiříčka se probral z dřímoty.

Na chodbě bouchly dveře a objevila se Irenka. „Už jdu!“

„Kdes byla?“ zamračil se Štětináč.

„Tam, kam musí i andělé,“ odpověděla místo ní Josefína. „A kos-
tel to nebude.“

Irenka na ni spiklenecky mrkla a vyhopkala na jeviště. „Posled-
ní replika?“

„Blíží se honorace. Ať vidí, měščka, jak se máme dobře,“ odreci-
tovala Štětináčová a posadila se na pařez.

„Prosím tě, nemarkýruj mi tady, Zdeno,“ vzdychl Štětináč. „A dej
sem jitrnici. Ostatní na místa. Pane Jiříčko!“

Jiříčka si urovnal hromádku not a vnořil artritické prsty do kla-
viatury. Luba přenechal slavník Božence a zaklekl vedle jesliček.

„Ó, ta chvíle, kdy přijde na svět Syn Boží!“ zadelamovala Zlata
v roli městské paničky a naklonila se nad sténající Marii: „Už?“

„Ne!“

„Mondieu,“ vzdychla Zlata, „to je nepříjemné. Vyšla jsem jen
nalehko. Myslíte, že to bude trvat ještě dlouho?“

Marie zakoulela očima.

Anděl zavířil kolem paničky a hudba nabrala grády. „Osobo ne-
trpělivá!“ zvolal. „Co jsou to minuty čekání proti věčnosti!“

„Jakýpak minuty,“ pronesla hospodská. „Zapouštíme tady koře-
ny. Co na to říkáte, velkomožnej pane Melichare?“

„Možná krajíček chleba?“ zapřemýšlel král a zakousl se do jitr-
nice. „A něco na spláchnutí té mastnoty.“

„Jsmo tedy dohodnuté?“ naklonila se k Josefíně Miroslava.

Josefína nespustila oči z herců. „A mám na výběr?“

„Nedělej z toho drama.“ Miroslava odkráčela.

Zlata se přitočila ke skupince kolem pařezu. „Není vám hanba?
Takhle se cpát v posvátnou chvíli...“

Hospodská vstala. „Nechaj na hlavě, milostivá. Oni ráno zdlábnou houstičku s kafičkem ještě v duchnách, a teď nám tady kážou,“ dmula se kurážně proti Zlatě.

„K obědu vstávám, aby bylo jasno,“ zvedla nos panička a ukázala na namalovaného Baltazara. „Proč nic neříká?“

„Nerozumí nám, tak se stydí a mlčí,“ pokrčil rameny Melichar. „Baltazar nikdy nebyl na jazyky. Astronomie, geometrie, to ano, na to je machr, ale zeptat se v cizí zemi na cestu? Kdepak.“

„To nevadí,“ zašimrala Zlata černošského krále pod bradou. „Když člověk chce, tak se domluví i beze slov. Nemám pravdu, monsieur?“

„Říkám, s francouzštinou na něj nechodte, paní,“ zavrtěl hlavou Melichar.

Marie hlasitě zasténala.

„Už?!“ obrátili se všichni u pařezu k jesličkám.

„Ne!“ zařvali Marie, Josef i anděl najednou.

Debatující se otočili zpátky.

„Nemáte být tři?“ přesunula Zlata pozornost na Melichara.

Melichar si zaclonil oči a učinil tři kroky doleva, potom doprava a zase zpět.

Obě ženy ho synchronně napodobily, nejspíš v domnění, že jde o nějaký východní rituál.

„Mohu se zeptat, na co je to dobré?“ vznesla dotaz Zlata poté, co cvičení ještě dvakrát zopakovali.

„Vyhlížím Kašpara, milostivá paní.“

„Je tma,“ upozornila ho hospodská.

„Pravda,“ přestal zírat do hlediště a svěsil ramena. „Tomu holmkovi chybí důslednost. Říkám mu: sleduj kometu. Nemůžeš se zmýlit. Ech... darmo mluvit. Kdo ví, kam koukal.“

„Co nese?“ zajímala se Zlata.

„Zlato,“ odpověděl král. „Tedy aspoň doufám.“

„No,“ zamnula si ruce hospodská, „jestli se velkomožnej pán cestou stavil na žejdlík dobrýho piva...“

„To sotva, krčmářko,“ ohrnula rtíky Zlata. „Je to král.“

„Už!!“

„I císař rád sfoukne pěnu a zakrojí slaninu, vědí, madame?“ urazila se hospodská.

„Ale v paláci nebo v měšťanském domě,“ opáčila Zlata. „Někde, kde to má úroveň.“

Hospodská se rozesmála. „U nich v salóne, hádám,“ protáhla.

„Není potřeba být ve při, dámy...“ vstoupil mezi ně Melichar.

„Jistě,“ zvedla nos Zlata. „Já jsem na náš salón náležitě pyšná. I kníže choti gratuloval, s jakým vkusem jsem ho zařídila. Prý se něco takového nevidí ani ve Vídni.“

„Měl recht,“ máchla jí před obličejem hospodská a otočila se na Melichara. „Tady paničky starej obchoduje s plátnem, a už si myslej, že maj modrou krev, nebo co.“

„Už!!“

„To je ale –“ nadechla se Zlata, „– úroveň. Musíš tu ženu omluvit, ctěný pane, ale je mdlého rozumu, jak to u prostých lidí bývá –“

Hospodská se na ni vrhla.

Melichar uskočil, ale zakopl o pařez a svalil se k nohám Baltazara a namalované selky.

„Tak sakra!“ vletěl mezi ně anděl. „Už!“

Znehybněli.

Klavír vykouzli několik vratkých taktů z *Narodil se Kristus pán* a postupně utichl.

„A teď mi, tatičku, řekni, jak má Božka hrát v druhým dějství, když nosí takovej buben,“ pronesl Luba do nastalého ticha.

DVĚ

/ Úterý 18. 12.

3

„No nevím,“ pronesla Irenka a zapíchlá jehlu do špulky s nití. „Měla bych to prošíít na stroji.“

„Zas tolik bych to neprošíívala,“ zašíšlala Josefína.

Boženka se ztěžka opírala o kosmetický stolek, který její matka nechala přivézt do Prubířské ulice z domova. Nyní byl zavalený pudry a líčidly všeho druhu, omlácený rám zrcadla zdobily části Josefova kostýmu.

Ostatní se museli spokojit s ramínky zavěšenými na kovové tyči položené mezi dvěma umakartovými skříňkami. Víc nábytku se do malé šatny nevešlo.

Irenka se na Josefínu podívala, jako by spadla z višně. „Umíš si představit ten trapas, kdyby mi uprostřed role spadlo křídlo?“

„Umím,“ přikývla Josefína. „U mě běžná věc.“

Irenka nechápavě sraštila obočí.

Možná si představovala, jak Josefína prochází městem a trou-
sí brka, napadlo Boženku. Přišlo jí to k smíchu. Malému Hovor-
kovi nejspíš také, neboť ji vši prenatalní silou kopl do žaludku.
„Au!“

„Zvládnete to?“ zeptala se jí Josefína.

Přikývla. Sice o tom měla od svatby s Lubou určité pochyby, ale
svého muže milovala. A vždycky tu má mamku s tátou...

„Stejně si nejsem jistá,“ soukala se Irenka do kostýmu, „že se ti
podaří zakrýt břicho, až budeš v druhém dějství chovat Ježíška. Do-
prčic, to je úzký!“ zůstala uvězněná uvnitř saténu.

„Nikdo není po porodu jako proutek,“ pomohla jí Josefína.
„A když si Boženka vezme ten modrej hábit, nikdo nic nepozná.“

„Těžko.“ Irenka si stáhla sukni ke kotníkům a natáhla rukavičky.
„Ale principálem je tu Štětínáč, tudíž mlčím.“

„To bude nejlepší,“ usadila ji Boženka. Už tak se jí kvůli hormo-
nům chtělo každou chvíli brečet a Irenina uštěpačnost jí k dobré ná-
ladě rozhodně nepřispívala.

Bouchnutí dveří bylo asi nejlepší řešení pro všechny.

„Taková je i ve škole?“ obrátila se Boženka na Josefínu. „Nevydr-
žela bych s ní ani den.“ Stáhla z ramínka plášť.

Josefína se posadila k toaletnímu stolku a otevřela jednu z etují.
„Celkem to jde,“ prohrábla se jejím obsahem a vyndala krabičku se
stíny. „I když,“ zvolila zlaté, „vloni dělala cukrbliky na mého příte-
le.“ Zabarvila si zkusmo jedno oční víčko až k okraji obočí. Uznale se
na sebe zadívala do zrcadla a přešla na druhé oko.

„Člověk musí určité věci prostě přejít,“ přikývla Boženka.

Josefína na ni pohlédla.

Boženka sklopila zrak.

„Jak vypadám?“

„Možná linky?“ plácla Boženka – ráda, že otočily list.

„Jasně.“ Josefína se chopila tužky. „Bude ze mě Kleopatra.“